

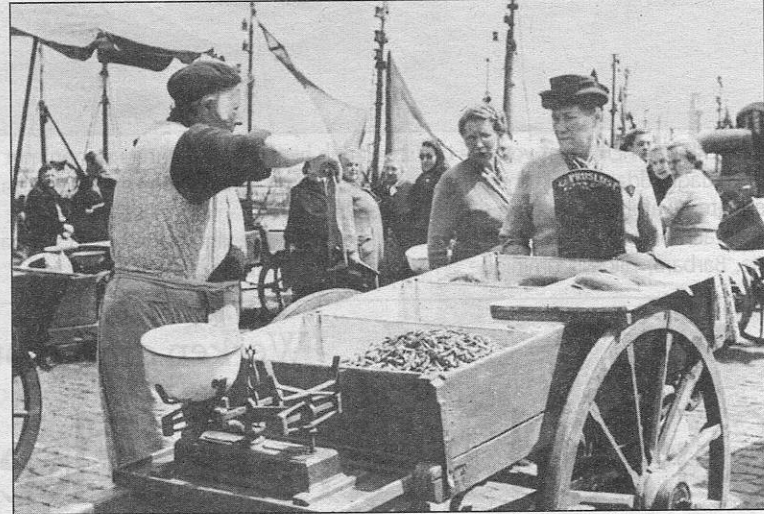
Omer Vilain over de tijd van toen

De viskarretjes van weleer

■ OOSTENDE – Waar is de tijd dat de Oostendse Visserskaai vol stond met viskarretjes? Aan de karretjes kon je een 'poosje' vis kopen, of het deel van de vis dat de bemanning had meegekregen voor eigen gebruik.

Een visser steekt een handje toe met de vismanden. (Foto collectie Omer Vilain)

Een visverkoopster discussieert over de garnaalprijs. (Foto collectie Omer Vilain)

Jarenlang was het voor de Oostendse huisvrouw een gewoonte om eens in de week naar de Visserskaai te gaan om een 'poosje' vis te kopen van de pas binnengekomen vissersschepen. Samen met de vis die op de Vistrap werd aangeboden, ging het om de meest verse vis die er voor handen was, want ze was aangevoerd door de sloepen die tegen de ochtend waren binnengevaren. Het 'poosje'

was de paar kilo vis die de bemanning van de schipper of reder had meegekregen als een deel van zijn loon. De vis was in principe voor eigen gebruik, maar het was heel gebruikelijk dat deze gewoon verkocht werd.

De Oostendse vissers wisten wat verse vis waard was en lieten hun vrouwen het 'poosje' vis aan de man brengen. Meestal werd de vis in typische viskarren aan de klan-

ten gepresenteerd. Men mocht afbieden, maar niet te veel of je dreigde de woede van de visvrouw op de hals te krijgen. Zo kwamen er zinnen als : *Maar je weet gien-der niet wat men vent moet doen om 's nachts in weer en wind 's nachts te gaan vissen!* En dat was nog waar ook.

De leurhandel heeft jarenlang gebloeid op de Visserskaai. Met het verminderen van de vloot en de

strengere regels, zijn de viskarren echter gaandeweg verdwenen. We zijn gelukkig dat we die mooie tijd nog zelf hebben meegemaakt. Ontelbaar zijn ook de toeristen die er kwamen genieten van de typische Oostendse sfeer. Veel is verdwenen, maar toch is de Visserskaai nog altijd een plek waar de Oostendenaar zich thuis voelt.